

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันทรัพยากรสารสนเทศและข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ มีมากมายหลายรูปแบบการติดตามข้อมูลข่าวสารจากทรัพยากรสารสนเทศทุกประเภทมีความจำเป็นอย่างยิ่งเพื่อให้เป็นคนทันสมัย และทันต่อเหตุการณ์ของโลกที่มีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา การอ่านถือเป็นเครื่องมือสำคัญในการแสวงหาความรู้ ความเข้าใจที่ถูกต้อง มีความคิดกว้างไกล มีความทันสมัย เสริมบุคลิกภาพที่เหมาะสม มีความคิดสร้างสรรค์ รู้จักใช้ข้อมูลในการตัดสินใจ รู้แนวทางการแก้ไขปัญหา (ฉวีวรรณคูหาภินันท์, 2542:1) ทำให้ผู้อ่านมีโอกาสดำเนินชีวิต อันจะนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพชีวิตได้อย่างเหมาะสมกับสภาพแวดล้อมในโลกปัจจุบัน (คนยา วงศ์ชนะชัย, 2542:3) โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการศึกษา การอ่านถือเป็นรากฐานสำคัญ เพราะการเรียนวิชาต่าง ๆ ไม่ว่าจะเรียนในห้องเรียนล้วนแต่ต้องใช้อ่านเป็นสื่อในการเรียนรู้ทั้งสิ้น กิจกรรมในสถานศึกษา 80-90% จะต้องอาศัยการอ่าน ผู้เรียนจะต้องมีความสามารถในการอ่านจึงจะสามารถร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนได้เป็นอย่างดี (ไพพรรณ อินทนิล, 2546 อ้างจาก UNESCO, 1976) นั่นคือนักเรียนที่มีความสามารถทางการอ่านสูงจะมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาต่าง ๆ สูงไปด้วย จึงควรส่งเสริมให้นักเรียนมีประสบการณ์ในการอ่านอย่างกว้างขวาง และเกิดทักษะในการอ่านมากขึ้น

อย่างไรก็ตามการอ่านโดยทั่วไปไม่จำเป็นที่จะเป็นการอ่านเพื่อแสวงหาความรู้เพื่อรับทราบข้อมูล ข่าวสาร หรือเพื่อความบันเทิง ผู้อ่านย่อมต้องอาศัยความเข้าใจเป็นพื้นฐานในการอ่าน (คนยา วงศ์ชนะชัย, 2542:155) เพราะถ้าผู้อ่านไม่สามารถเข้าใจสิ่งที่อ่าน ไม่สามารถจับใจความสำคัญของสิ่งที่อ่านแล้วจะไม่สามารถนำความรู้ความคิดจากสิ่งที่อ่านไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้ (ทิพภรณ์ กาพะสิน, 2541:207) ซึ่งความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจนี้กระทรวงศึกษาธิการ (2539:ค) ได้จำแนกไว้ 4 ประการคือ การอ่านและความเข้าใจตามตัวหนังสือ การอ่าน เพื่อตีความ การอ่าน เพื่อการวิเคราะห์ และการอ่านเพื่อสร้างสรรค์ ความเข้าใจในการอ่านจะพัฒนาอย่างเป็นระบบ โดยเริ่มจากระดับที่ใช้ทักษะพื้นฐานจากขั้นความเข้าใจตามตัวหนังสือไปจนถึงขั้นทักษะที่สูงขึ้นคือในระดับความซาบซึ้งซึ่งเป็นการพัฒนาที่ต้องฝึกหลาย ๆ ครั้งและควรฝึกทักษะพื้นฐานเหล่านี้ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษา เพื่อสร้างประสบการณ์ทางภาษาให้เพิ่มพูนขึ้นทีละน้อย จนมีทักษะในขั้นสูง (สุภาณี ชูเกลี้ยง, 2542 : 13) ดังนั้นในการวิจัยนี้ผู้วิจัยจึงพิจารณาเลือกนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เป็นกลุ่มประชากร ทั้งนี้เพราะนักเรียนในระดับนี้มีอายุระหว่าง 10-11 ปี

ซึ่งกำลังมีพัฒนาการทางสติปัญญาในขั้นการคิดแบบเหตุผลเชิงนามธรรม (Formal Operation) ตาม ทฤษฎีของ เพียเจต์ (Piaget อ้างถึงใน พรธณี ชูทัย เจนจิต, 2545:73) คือ เด็กเริ่มมีพัฒนาการ ทางด้านความรู้ความเข้าใจในระดับสูงสามารถคิดอย่างมีเหตุผลนอกเหนือจากข้อมูลที่มีอยู่ แก่ปัญหาอย่าง มีระบบระเบียบ และสามารถนำหลักการไปใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ นอกจากนี้ การศึกษาของ เกสสุรางค์ สักกะบุชา (2540) ยังพบว่า ช่วงอายุของเด็ก 10-13 ปี เป็นวัยที่สนใจ การอ่าน ชอบอ่านหนังสือและสื่อต่าง ๆ ดังนั้นจึงเหมาะสมที่จะเสริมสร้างความเข้าใจในการอ่าน ให้แก่นักเรียนเพื่อเป็นพื้นฐานการศึกษาในระดับที่สูงขึ้น

สภาพปัญหาในการอ่านของนักเรียนระดับประถมศึกษาในปัจจุบันประการหนึ่งคือ อ่าน ได้แต่ไม่เข้าใจความหมาย ไม่สามารถสรุปใจความได้ ไม่สามารถอ่านโดยวิเคราะห์ เชื่อมทุกอย่าง ที่อ่าน ซึ่ง ประทีป แสงเปี่ยมสุข (2540:3) ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า การอ่านเพื่อความ เข้าใจในระดับประถมศึกษายังประสบความล้มเหลวอยู่ เพราะครูยังเน้นการอ่านออกเสียง เมื่อนักเรียนอ่านออกเสียงแล้วครูก็ถามเรื่องราวจากเรื่องที่อ่าน นักเรียนจำเรื่องที่อ่านไม่ได้เพราะ มัวแต่ระวังและกังวลกับการออกเสียงให้ถูกต้องทำให้นักเรียนไม่เข้าใจเนื้อเรื่อง และไม่มีทักษะใน การอ่านเพื่อความเข้าใจ ความคิดเห็นดังกล่าวสอดคล้องกับการวินิจฉัยข้อบกพร่องความเข้าใจใน การอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดพังงา ของ เจริญ กู้เจียว (2540) ที่พบว่า นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยความเข้าใจระดับข้อเท็จจริงร้อยละ 49.92 คะแนนเฉลี่ยความเข้าใจระดับการ ตีความร้อยละ 60.94 และคะแนนเฉลี่ยความเข้าใจระดับประเมินค่าร้อยละ 62.54 ซึ่งต่ำกว่าร้อยละ 50 ตามเกณฑ์การประเมินผลระดับประถมศึกษา และต่ำกว่าร้อยละ 70 ตามเป้าหมายผลสัมฤทธิ์ของ นักเรียนระดับประถมศึกษาตามแผนพัฒนาการศึกษา ผลการศึกษาดังกล่าว สอดรับกับการประเมิน คุณภาพและวินิจฉัยนักเรียนของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2542:66-69) ปีการศึกษา 2541 พบว่า กลุ่มทักษะภาษาไทย ซึ่งจำแนกเป็น 5 สมรรถภาพ คือ การฟัง การพูด การอ่าน (การอ่านออกเสียงและการอ่านจับใจความ) และการเขียน โดยภาพรวมเกือบทุก สมรรถภาพมีคะแนนเฉลี่ยร้อยละอยู่ในระดับคุณภาพพอใช้ ยกเว้นสมรรถภาพการอ่าน จับใจความ ที่มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละอยู่ในระดับคุณภาพควรปรับปรุง จากสภาพปัญหาดังกล่าว จะเห็นได้ว่า มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องศึกษาว่าทำอย่างไรจึงจะช่วยให้เด็กมีความเข้าใจในการอ่านและ เรียนรู้สิ่งที่อ่าน ได้อย่างรวดเร็ว

เนื่องจากการอ่านเพื่อความเข้าใจ เป็นกระบวนการที่ซับซ้อน ผู้อ่านต้องอาศัยโครงสร้าง ความรู้เดิมมาปฏิสัมพันธ์กับการอ่าน การทำความเข้าใจ คำ ประโยค หรือบทอ่าน เป็นความเข้าใจ โดยใช้ความรู้ทางภาษา สำหรับกระบวนการตีความ แปลความ ขยายความ และสรุปความ ต้อง คำนึงถึงสิ่งที่อ่านมาคิดพิจารณาด้วยความรู้เดิม โดยใช้กระบวนการทางสมองที่ผู้อ่านมีโครงสร้าง

ความรู้เดิมอยู่มาช่วยในกระบวนการนี้ (สุจณี กระสาทอง, 2541:35) การใช้เทคนิคผังกราฟิก (Graphic Organizer) หลังการอ่าน เป็นอีกแนวทางหนึ่งที่น่าจะช่วยให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในเนื้อเรื่องที่อ่านดีขึ้น เพราะ เทคนิคผังกราฟิก มีพื้นฐานมาจากทฤษฎีการเรียนรู้หลายประการ เช่น การแยกแยะข้อมูลเพื่อให้เห็นองค์ประกอบหลักที่เชื่อมโยงกันอยู่อย่างชัดเจน ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ โน้ตสโน้ได้ง่ายขึ้น สมองมีการจัด โครงสร้างความรู้ไว้อย่างเป็นระบบระเบียบ ผู้เรียนจึงสามารถนำความรู้เดิมเชื่อมโยงกับความรู้ใหม่ได้ง่ายขึ้น และเนื่องจากการจัดข้อมูลด้วยแผนภาพ มีลักษณะเป็นทั้งภาพและข้อความ ทำให้ง่ายต่อการจดจำมากกว่าข้อความที่ติดต่อกันยืดยาว ผู้เรียนจึงเรียนรู้ได้อย่างมีความหมาย (ทิสนา แคมณี, 2547:388) นอกจากนี้ ผังกราฟิกยังเป็นเทคนิคที่นำทฤษฎีทางสมองไปใช้ให้เกิดประโยชน์อย่างเต็มที่ เป็นการทำงานร่วมกันของสมองซีกซ้ายและซีกขวา โดยสมองซีกซ้ายจะทำหน้าที่ในการเขียน ตรรกวิทยา การวิเคราะห์คำ และลักษณะที่ใช้ ส่วนสมองซีกขวาทำหน้าที่ในการสังเคราะห์แบบ สีสันรูปร่าง (สมศักดิ์ สิ้นธุระเวชญ์, 2542:1) เมื่อนำเทคนิคผังกราฟิกมาใช้ในการสรุปเนื้อเรื่องที่อ่าน จึงทำให้จดจำได้นาน ผู้เรียนสามารถจัดระบบเนื้อหาและความรู้ต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง และสะท้อนให้เห็นถึงความคิดของผู้เรียนเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้เป็นอย่างดี ดังจะเห็นได้จากการศึกษาวิจัยของ มอร์และรีดเคนซ์ (Morre and Readence, 1984 cited in Monroe, 1998:2) ที่พบว่า ผังกราฟิกที่นักเรียนสร้างขึ้นเอง มีประโยชน์มากกว่าผังกราฟิกที่ครูสร้างขึ้น และเสนอว่าเมื่อนักเรียนสร้างผังกราฟิกด้วยตนเอง จะเป็นการให้นักเรียนมีส่วนร่วมและดำเนินการคิดด้วยตนเอง

การใช้เทคนิคผังกราฟิกหลังการอ่าน เป็นการสรุปเนื้อหาทั้งหมดว่ามีการเกี่ยวข้องกันอย่างไร มีเนื้อหาใดที่ต้องการให้ความสำคัญเป็นพิเศษ ผู้สอนต้องให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ผังกราฟิกเพื่อถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ ออกมาเป็นรูปธรรม และช่วยให้ผู้เรียนควบคุมกระบวนการเรียนรู้ ใส่ใจกับข้อมูล เชื่อมโยงความสัมพันธ์ภายใน และเชื่อมโยงความสัมพันธ์ภายนอก (Pressley, 1995) การให้ผู้เรียนสร้างผังกราฟิกเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านด้วยตนเองในครั้งแรก ๆ ผู้เรียนจะมีความรู้สึกไม่มั่นใจ แต่ความรู้สึกนี้จะหมดไป ถ้าให้ผู้เรียนทำกิจกรรมนี้เป็นกลุ่ม เพราะผู้เรียนได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน การมีปฏิสัมพันธ์กันเกี่ยวกับการสร้างผังกราฟิก จะทำให้ผู้เรียนเข้าใจและใช้กระบวนการคิดอย่างมีเหตุผล อันจะทำให้มีความเข้าใจเนื้อเรื่องที่อ่านดีขึ้น (Davidson, 1982) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาทดลองของ แมรส์ ฟุชส์ และ ฟุชส์ (Matches, Fushs and Fushs, 1997) เกี่ยวกับการสอน โดยใช้แผนภูมิเรื่องในการเรียนแบบร่วมมือ พบว่า การมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมมีผลกับความเข้าใจในการอ่าน นอกจากนี้ จอยและจอย (Joy & Joy, 1996) ทำการทดลองกับนักเรียนในระดับประถมศึกษาเพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านและเขียน โดยใช้แผน โยงความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์เดิม พบว่า นักเรียนในกลุ่มทดลองมี

ความสามารถในการอ่านและเขียนเพิ่มขึ้น และยังส่งผลให้นักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียนเพิ่มขึ้น รวมทั้งมีความสัมพันธ์ที่ดีขึ้นทั้งระหว่างนักเรียนด้วยกัน และระหว่างนักเรียนกับครู แสดงให้เห็นว่า การใช้เทคนิคผังกราฟิกหลังการอ่าน ทำให้มีความเข้าใจเรื่องที่อ่านดีขึ้น และเมื่อนำมาใช้ร่วมกับกระบวนการกลุ่มจะช่วยให้ผู้เรียนได้ค้นพบความรู้จากการแลกเปลี่ยนความคิดและประสบการณ์ซึ่งกันและกัน ผู้เรียนมีโอกาสรียนรู้เนื้อหาวิชาหรือสาระจากการมีส่วนร่วมในกิจกรรม อีกทั้งยังเป็นการจัดการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับแนวนโยบายการปฏิรูปการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ในมาตรา 6 ที่กล่าวถึงความสามารถในการอยู่ร่วมกันกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข และมาตรา 22 ที่กล่าวถึงผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด ตลอดจนเป็นไปตามแนวดำเนินการพัฒนามาตรฐานการศึกษาเพื่อการประเมินคุณภาพภายนอก : ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานในมาตรฐานที่ 9 ที่กล่าวว่าผู้เรียนมีทักษะในการทำงาน รักการทำงาน สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ (คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2543 : 10)

จากความสำคัญดังกล่าวข้างต้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาผลของการสรุปความโดยใช้ผังกราฟิกแบบใยแมงมุมว่าส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนหรือไม่ และเมื่อนำมาใช้ร่วมกับการจัดกลุ่มระดมความคิดจะส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนเพิ่มขึ้นหรือไม่ เพื่อนำผลการวิจัยไปใช้เป็นแนวทางในการเสริมสร้างความเข้าใจในการอ่านให้แก่ผู้เรียน อันจะนำไปสู่การแสวงหาความรู้จากสารสนเทศ ข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ ด้วยความเข้าใจที่ถูกต้อง ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการเรียนและชีวิตในอนาคตต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลของการสรุปความ 2 แบบ ได้แก่ การสรุปความโดยใช้ผังกราฟิกแบบใยแมงมุม และการสรุปความแบบปกติ ที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
2. เพื่อศึกษาผลของการจัดกลุ่มระดมความคิด 2 ลักษณะ ได้แก่ การจัดกลุ่ม 5 คน และการไม่จัดกลุ่ม ที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
3. เพื่อศึกษาผลของการสรุปความที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านตามลักษณะของการจัดกลุ่มระดมความคิด หรือกิริยาร่วมระหว่างแบบของการสรุปความและลักษณะของการจัดกลุ่มระดมความคิด

สมมติฐานการวิจัย

1. การสรุปความ 2 แบบ ได้แก่ การสรุปความโดยใช้ผังกราฟิกแบบใยแมงมุม และการสรุปความแบบปกติ ส่งผลต่อค่านิยมเลขคณิตของคะแนนความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 แตกต่างกัน
2. การจัดกลุ่มระดมความคิด 2 ลักษณะ ได้แก่ การจัดกลุ่ม 5 คน และการไม่จัดกลุ่ม ส่งผลต่อค่านิยมเลขคณิตของคะแนนความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 แตกต่างกัน
3. การสรุปความทั้งสองแบบส่งผลต่อค่านิยมเลขคณิตของคะแนนความเข้าใจในการอ่านแตกต่างกันตามลักษณะของการจัดกลุ่มระดมความคิด นั่นคือ มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างแบบของการสรุปความและลักษณะการจัดกลุ่มระดมความคิด

ความสำคัญและประโยชน์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีความสำคัญและประโยชน์ในด้านต่อไปนี้

1. ด้านความรู้

- 1.1 ทำให้ทราบว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกสรุปความระหว่างการสรุปความโดยใช้ผังกราฟิกแบบใยแมงมุม และการสรุปความแบบปกติ แบบใดส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านมากกว่ากัน
- 1.2 ทำให้ทราบว่า การจัดกลุ่มระดมความคิด 5 คน และการไม่จัดกลุ่มแบบใดส่งผลต่อความเข้าใจในการอ่านมากกว่ากัน

2. ด้านการนำไปใช้

สามารถนำผังกราฟิกแบบใยแมงมุม มาปรับใช้เป็นกิจกรรมหลังการอ่าน ให้เหมาะสมกับการจัดกลุ่มระดมความคิดเพื่อเพิ่มความเข้าใจในการอ่านให้แก่ผู้เรียน

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากร

ประชากรเป้าหมายในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ประชากรกลุ่มเป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549 ของโรงเรียนบ้านย่านยาว อำเภอดงตาล จังหวัดพังงา จำนวน 134 คน

2. ตัวแปรที่ศึกษา มี 2 ตัวแปร คือ

2.1 ตัวแปรอิสระมี 2 ตัวแปร ได้แก่

2.1.1 การสรุปความ แปรค่าออกเป็น 2 ระดับ คือ

2.1.1.1 การสรุปความโดยใช้ผังกราฟิกแบบใยแมงมุม

2.1.1.2 การสรุปความแบบปกติ

2.1.2 การจัดกลุ่มระดมความคิด แปรค่าออกเป็น 2 ระดับ คือ

2.1.2.1 การจัดกลุ่ม 5 คน

2.1.2.2 การไม่จัดกลุ่ม

2.2 ตัวแปรตามมี 1 ตัวแปร คือ ความเข้าใจในการอ่าน ซึ่งวัดจากคะแนนการทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจโดยผู้วิจัยสร้างขึ้น

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การสรุปความโดยใช้ผังกราฟิกแบบใยแมงมุม หมายถึง การเขียนผังกราฟิกแบบใยแมงมุม ที่ได้จากการรวบรวมข้อมูลจากเรื่องที่อ่าน โดยผ่านกระบวนการคิดอย่างเป็นระบบ เข้าใจง่าย ชัดเจน มีความสัมพันธ์และสอดคล้องกับบทอ่าน

2. การสรุปความแบบปกติ หมายถึง การเขียนเรียบเรียงสาระสำคัญของเรื่องที่อ่าน ให้สั้น กระชับ และสื่อความหมายให้เข้าใจด้วยสำนวนภาษาของตนเอง

3. การจัดกลุ่มระดมความคิด หมายถึง ดำเนินการระดมความคิด โดยให้ผู้เรียนประมวลความรู้จากการรวมกลุ่มที่ประกอบด้วยสมาชิก 5 คน และให้ทุกคนแสดงความคิดเห็นอย่างทั่วถึง เพื่อรวบรวมความคิดในเรื่องที่อ่านร่วมกัน แล้วนำความคิดเห็นทั้งหมดมาผสมผสานกัน

4. เนื้อเรื่องที่ใช้สำหรับอ่าน หมายถึง บทอ่านที่ผู้วิจัยคัดเลือกมาจากหนังสือ วารสาร และสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ที่พบเห็นในชีวิตประจำวัน โดยพิจารณาเนื้อหาให้มีความยากง่าย สำนวนภาษา โครงสร้างทางไวยากรณ์ให้อยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้หลักที่ สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2532) ปรับจากหลักของ ฟราย (Fry,1977)

5. ความเข้าใจในการอ่าน หมายถึง ความสามารถของนักเรียนในการตอบคำถามวัดความเข้าใจในการอ่านเนื้อเรื่อง ซึ่งวัดได้จากคะแนนการทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านเนื้อเรื่องของผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยปรับปรุงจากคู่มือครูสำหรับใช้ควบคู่กับหนังสือเรียนภาษาไทย ชุดพื้นฐานภาษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 (กรมวิชาการ, 2539 : ต) และมีคำถามวัดความเข้าใจในการอ่าน 3 ระดับ คือ

ระดับที่ 1 การอ่านขั้นพื้นฐาน (Literal Reading) หมายถึง นักเรียนสามารถเข้าใจตามเรื่องที่เขียนมา การรู้จักคำศัพท์

ระดับที่ 2 การอ่านขั้นแปลความ (Interpretative Reading) หมายถึง นักเรียนสามารถเข้าใจความหมายของเรื่อง ตีความและแปลความหมายจากเรื่องที่อ่านได้

ระดับที่ 3 การอ่านขั้นวิเคราะห์ (Critical Reading) หมายถึง นักเรียนสามารถประเมินได้ว่าผู้เขียนมีวัตถุประสงค์ในการเขียนอย่างไร มีเหตุผลอย่างไร พิจารณาตัดสินคุณค่าความถูกต้อง และความเป็นจริงของเนื้อเรื่องได้

6. นักเรียน หมายถึง ผู้กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549 ของโรงเรียนเทศบาลบ้านย่านยาว อำเภอตะกั่วป่า จังหวัดพังงา

Prince of Songkla University
Pattani Campus